

Оставилъ той вола и си отишелъ у дома. Братъ му го запиталъ, дѣ е вола, а той му разказалъ, какъ го продалъ на вранитѣ.

— Ами паритѣ? — запиталъ го братъ му.

— Въ недѣля ще ми ги дадатъ, — отговорилъ глупавиятъ.

Рано—рано въ недѣля отишелъ той подъ върбата. На нея имало пакъ много врани. Той имъ завикалъ:

— Дайте ми сега паритѣ!

— Гра-гра-гра, — загракали вранитѣ.

— Гра-мра, не зная, искамъ си паритѣ, — викалъ имъ той.

А вранитѣ пакъ своето: гра-гра-гра...

— А, значи вие ми се смѣете, — извикалъ той, павзель една сѣкира и почналъ да сѣче върбата, та да свали вранитѣ долу и да му заплатятъ вола.

Отсѣкълъ върбата. Тя паднала, а вранитѣ се разбѣгали. Не щешъ ли изъ кухината на върбата се изсипалъ цѣлъ купъ жълтици.

— Ха тъй! — рекълъ глупавиятъ, — вие не искахте да ми заплатите вола, а ето сега азъ ще ви взема цѣлата хазна.

Съблъкълъ абата си, хвърлилъ я върху паритѣ, покрилъ ги, па припналъ при брата си и му казалъ:

— Вранитѣ не искаха да ми платятъ вола, ала азъ имъ намѣрихъ хазната. Скоро доскарай магаре-

